

[Niels Andersen]

krævende tilskud passere gennem dette høje ting. Jeg finder det mere naturligt, at undersøgelserne angående okker indgår som et supplement til vor nuværende drænings- og vandingslov. Det vil under ingen omstændigheder fordyre og langsommeliggøre kommente sagsbehandlinger – tværtimod. Jo færre instanser en sag skal passere, jo bedre.

Det fremgår også klart af bemærkningerne, at de mest berørte parter, nemlig landboorganisationerne og amterne, er bekymrede for konsekvenserne og gerne ser, at en kommende okkerbekæmpelse sker igennem den indsigt, man er i besiddelse af på lokalt plan.

Jeg erindrer i øvrigt, hvordan eksperter ved behandlingen af havmiljøloven fortalte os, at naturen har sit eget rensningsanlæg, og at det var svært på lidt længere sigt at påvise eventuelle forureninger. Mon ikke vi også ved dette lovforslags fremsættelse skulle trække vejret, inden vi begiver os ud i store og dyre eksperimenter, som måske viser sig at være af ringere betydning?

Jeg er ikke ekspert på området, men fornuften siger mig, at usikkerhedsmomenterne er af en sådan størrelsesorden, at forsøgene bør foregå på lokalt plan, indtil man har et bedre grundlag, som meget vel kan vise sig at være variabelt fra amt til amt. Når amtskommunerne er ansvarlige for vandkvaliteten i vore vandløb og planlægningen af recipientkvaliteten indgår i regionalplanlægningen, finder jeg det naturligt, at vi foreløbig lader det blive derved.

Vi er villige til et seriøst udvalgsarbejde i håb om et fornuftigt resultat.

Maisted (FP):

I fremskridtspartiet kan vi godt se, at ministeren er kommet i en forfærdelig klemme. Først foreligger der et forslag fra landbrugsministeren, der giver tilslutning til forurening, og dernæst skal man ophæve miljøbeskyttelseslovens § 17 for at få tingene til at passe. Men vi kan godt se det dilemma, der ligger i, om ejendomsretten er overordnet i forbindelse med vandløbsloven. Jeg vil gerne have lov til at citere fra juristforbundets udlægning af miljøbeskyttelsesloven ved Niels Borre. Det hedder deri s. 88:

»Der har særligt været rejst spørgsmål om, hvorvidt drænvand kan være omfattet af be-

stemmelsen. Ifølge vandløbslovens § 3 er det tilladt enhver grundejer at udføre dræning på egen grund med afløb til bestående vandløb. Ved den generelle forbudsbestemmelse i miljøbeskyttelseslovens § 17 er det nu tydeliggjort, at afledning af drænvand til vandløb ikke må ske under omstændigheder, der medfører forurening af vandet ...« Derfra har man altså klart sagt, at det er i strid med miljøbeskyttelseslovens § 17. Vi kan i fremskridtspartiet godt se, at der er et problem, og vi er positivt indstillet over for det forestående udvalgsarbejde.

Men der er også et par tilstødende problemer. I disse områder findes der adskillige recipienter, hvor der simpelt hen står »uddød på grund af okkerforurening«. Samtidig er der en række virksomheder, som udleder spildevand til disse vandløb, og til hvem man stiller strenge krav. Man kræver, at dambrug principielt skal rense deres produktionsvand mere end det vand, de leder ind. Altså i de områder, hvor man har offentlige spildevandsanlæg, der leder urensset spildevand ud, skal dambrugene optræde som en slags spildevandsrensere for det offentlige. Af hensyn til fisk skal de rense det spildevand der ledes ud til recipienter med påtegningen »uddød på grund af okkerforurening«. Om ikke andet kan man måske komme ind på en mildnelse af forholdene for de virksomheder, som man i dag stiller urimelig strenge krav til, og som er ved at falde under kategorien »virksomheder, der har fået pålagt uopfyldelige betingelser for at få lov til at eksistere«.

Dette her er et klassisk eksempel på, at når miljøministeren møder så store økonomiske interesser i forbindelse med lovgivningen, som der her er tale om, viger han ikke tilbage for at sætte miljøbeskyttelseslovens paragraffer ud af drift, men når det drejer sig om enkelte små virksomheder, fortsætter man jagten på dem, indtil man har fået dem lukket. Der er ikke en rimelig linje i miljøstyrelsens arbejde. Jeg ved godt, at ministeren og miljøstyrelsen er uenige om fortolkningen af § 17 i denne sag, og landbruget frygter selvfølgelig, at det er miljøstyrelsen, der er den stærke.

Vi vil altså gerne tilsige et positivt arbejde, således at vi bevarer den milliardindkomst, der ligger i landbruget på disse områder.

Margrete Auken (SF):